

venni, s mindent meg kell tenni, hogy a tervezett harmadik kötet is, a lexikonokkal szemben támasztandó követelményeknek feleljen meg.

M. Szabó Miklós

25 éves az MHTT

10.17047/HADTUD.2016.26.1-2.95

Mint felkért hozzászóló, abban a kivételes helyzetben vagyok, hogy pár napja megkaptam a Hadtudomány ünnepi számát, amelynek „Születésnap-i köszöntő”-jében Nagy László elnök úr tapintatosan kioktatott: „Egy születésnap-i köszöntő legyen rövid, frappáns...” Hát, akkor: Szívből gratulálok a sikeres 25 évhez, újabb eredményes negyedszázadot kívánva, köszönöm a megtisztelő meghívást...

Bocsánat, de azt is jelentenem kell dr. Orosz Zoltán altábornagy úrnak, hogy az ő köszöntőjét szintén elolvastam, így rá kellett döbbernem, hogy – sok más mellett – beszélt mindarról, amit én szerettem volna megemlíteni.

S, még egy dolog, ami miatt szerénynek és rövidnek kell lennem: én nem voltam és nem vagyok a Társaság tagja. Ugyanis, amikor felmerült létrehozásának gondolata, engem is elért a megtisztelő megkeresés, de mert én akkor a tudományos „szomszéd vár”-nak, a TIT Hadtudományi Országos Választmányának voltam elnöke, s mert én a közös munkának, a hadtudomány szolgálatának voltam a híve, nem akarván állást halmozni, így azt köszönettel visszautasítottam és nem lettem tag sem. Sajnos, idővel elhalt a Választmány, de hál’ Istennek megmaradt a Hadtudományi Társaság, én meg külsős támogatóként – más beosztásaimban – szorosan együttműködhettem, amit szívből köszönök!

A két említett publikációban, majd (minden bizonnyal!) a most következő hozzászólásokban is (minden bizonnyal) sok további tény elhangzik a Hadtudományi Társaság és más oktató-tudományos intézmények szinte kibogozhatatlan, szoros tudományos együttműködéséről.

Elnök úr a születésnap-i köszöntőjében megemlítette az egyik történelmi dátumot: 1994-et, amikor a magyar hadtudomány – hatalmas lehetőséget kapva – visszatérhetett a Magyar Tudományos Akadémia kebelére. Bár sokan tudják a jelenlévők között is, de nem lehet elégszer említeni és hálásan megköszönni a Hadtudományi Társaság – ma már – három NAGY ÖREGJÉNEK: Ács Tibor és Deák Péter ezredes, valamint Szabó József vezérőrnagy uraknak, hogy kezdeményezték és kiharcolták az MTA IX. osztályánál a befogadásunkat. Természetesen hasonló köszönet illeti néhai Kulcsár Kálmán akadémikus osztályelnököt, valamint a minket napjainkban is elkötelezetten támogató Szentés Tamás akadémikus, akkori osztályelnök-helyettest, akik harcos szószólói voltak osztálytagságunknak.

Én, mint a létrejött Hadtudományi Bizottság első két periódusának elnöke állíthatom – s gondolom, hogy utódaim meg is erősítik – milyen hatalmas lehetőséget

kapott a hadtudomány a „szélesebb térbe” való kilépésünkkel, fokozatos – minden korábbinál – nagyobb ismertségünkkel, majd elismertségünkkel. Egyre több felkérést, illetve megbízást kapunk az Akadémiától, vagy az osztálytól. De talán azt sem szerénytelenség állítani, hogy az MTA, valamint annak IX. osztálya is gazdagodott, színesedett általunk. Az osztály egyik legnagyobb létszámú köztestületét alkotjuk, annak zömét pedig a Hadtudományi Társaság tagjai. Az akadémia több bizottságába adunk elnököket, tagokat.

Ahogy szinte lehetetlen, de nem is érdemes szétszálazni a Hadtudományi Társaság és az MTA Köztestületi tagságát, ugyanez vonatkozott/vonatkozik – teljes természetességgel – a Zrínyi Akadémia, a Nemzetvédelmi Egyetem, vagy a Közszolgálati Egyetem tanári karára is, hiszen ők viszont mindkét – korábban említett – testületnek képezik derékhadát! Ez a tény viszont meghatározta, s a jövőben is predesztinálja a katonai felsőoktatás, a Hadtudományi Bizottság és Hadtudományi Társaság szoros tudományos együttműködését.

Sokan emlékezünk még arra (s, hozzáteszem: emlékeztetnünk kell volt, vagy jelenlegi vezetőket is, mert hajlamosak az elfelejtésre!), miszerint a magyar hadtudomány e három erődje milyen hallatlanul kemény és eredményes munkát végzett a NATO-csatlakozás előkészítése, előfeltételeinek megteremtése érdekében! Az akadémia, illetve az egyetem oktatói és a Társaság nem oktató tagjai hosszú hónapok megfeszített munkájával alakították ki az ún. „kétnormás”, majd később a tisztán NATO-elveken alapuló oktatást. Mit sem ért volna a rengeteg NATO-szabályzat lefordítása, ha a Hungária körúton, Szentendrén és Szolnokon a különböző szintű – alegységtől magasabbegység-szintig – NATO-orientációs parancsnoki és törzstiszti tanfolyamokon nem készítjük fel a tisztek és tiszthelyettesek százait a teljes jogú tagság feladataira. S, most meg sem említem a több ezer embert érintő, több százezer órát kitevő angol katonai és speciális szakmai nyelvi felkészítést és vizsgáztatást!

Nem elfeledkezve Nagy elnök úr kemény önmérsékletre intéséről, be is fejezhetem, hiszen – élve a publikálás kevésbé feszes lehetőségeivel – mind Altábornagy úr, mind ő – ha tömören is – felvázolták a különböző helyeken szolgáló katonatudósok együttműködési területeit és azok eredményeit.

Nos, befejezésül nem állhatom meg, hogy ne forduljak Orosz altábornagy úrhoz, aki – egyebek mellett – kiemelte az 1995-ben kiadott Hadtudományi Lexikon jelentőségét. Bár, nem szeretnék visszaélni azzal, hogy ő segítette életre hívni mind az új Katonai Helyesírási Szótárt, mind a Katonai Terminológiai Értelmező Szótárt, tisztelettel kérdezem: tekintettel az elmúlt két évtizedben a hadtudományban és a hadművészetben lezajlott viharos, sőt sarkalatos változásokra, volna-e mód arra, hogy a belátható jövőben a Lexikon is megújuljon?

Végezetül, megköszönve a meghívást és a részvétel lehetőségét, most már csak a magam nevében szívből gratulálok a Magyar Hadtudományi Társaság elmúlt 25 évéhez és hasonló sikereket kívánok az elkövetkező évtizedekre is!